

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci žalobce: **N. Y.**, t.č. na adrese X, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, poštovní schránka 21/OAM, 17034 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. září 2016, č.j. OAM-618/ZA-ZA11-ZA08-2016,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání shora identifikovaného rozhodnutí, jímž mu žalovaný neudělil mezinárodní ochranu podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

V žalobě konstatoval, že byl ve správním řízení zkrácen na svých právech, a napadené rozhodnutí spočívá na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci, takže odůvodnění rozhodnutí nemá oporu ve spisového materiálu.

Konstatoval, že je aktivním členem pravověrné řeckokatolické církve snažícím se svou vírou nejen praktikovat ale též přivést k ní další lidi. Jeho církev je ze strany současného ukrajinského režimu pronásledována. Odkázal přitom na informace ministerstva zahraničních věcí ze dne 15. 9. 2015, č.j. 114527 –LPTP. Jsou tak

šířeny zcela nepodložené informace o tom, že tato církev podporuje teroristické činy Doněcké a Luhanské lidové republiky.

Z uvedené informace Ministerstva zahraničních věcí naprosto není zřejmé, na jakých konkrétních skutečnostech se uvedená obvinění zakládají a z jakých konkrétních vyjádření představitelů dané církve lze vyvozovat, že tato církev podporuje teroristické činy. Jedná se obvinění, jemuž se nelze účinně bránit, právě proto, že je tak nekonkrétní. Pokud by správní orgán tyto konkrétní skutečnosti uvedl, mohl by se žalobce proti nim bránit. Jelikož správní orgán pouze převzal uvedená údajná zjištění Ministerstva zahraničních věcí za svá, aniž by uvedl, z jakých konkrétních skutečností se podávají, nelze je dle názoru žalobce než odmítnout a napadené rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost, jakož i pro vady řízení spočívající v tom, že skutkový stav, z něhož vycházel správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí, nemá oporu ve spisovém materiálu. Skutečností je, že žádné takové důkazy neexistují, takže úvahy postrádající jakýkoliv relevantní důkazní základ. Totéž platí o závěru správního orgánu, že *„podle religionistů se pravděpodobně jedná o projekt ruských tajných služeb, popřípadě naše kláštery a církevní domy mohou sloužit jako pohodlná rezidentura agentů“*. Žalobce upozornil, že dané odůvodnění rozhodnutí prakticky vylučuje jakoukoliv smysluplnou protiargumentaci a není z něj zřejmé, o jaké religionisty se jedná a z jakých konkrétních důvodů jsou správním orgánem nastíněné závěry pravděpodobné.

Uvedená informace Ministerstva zahraničních věcí ovšem nepochybně ukazuje, jaký je obraz, podávaný o dané církvi z oficiálních ukrajinských zdrojů.

Žalobce vyslovil důvodné obavy, že v případě jeho návratu na Ukrajinu, jíž je státním příslušníkem, bude vystaven skutečnému nebezpečí vážné újmy, a to v podobě mučení nebo jiného nelidského či ponižujícího zacházení (§ 14a zákona o azylu), přičemž má zároveň z důvodu jeho náboženského vyznání odůvodněný strach z pronásledování (§ 12 písm. b) zákona o azylu), a to i ze strany orgánů veřejné moci, přičemž ze shora uvedených důvodů nebude moci na Ukrajině využít účinné ochrany svých základních lidských práv. Na Ukrajině mu tedy reálně hrozí, že bude bezpečnostními složkami zatřen, držen v podmínkách neodpovídajících zachování lidské důstojnosti, mučen a podroben ponižujícím výslechu. Odkazem na dokument dostupný na webových stránkách www.ohcchr.org, konstatoval, že na celém území Ukrajiny jsou zaznamenávány případy násilných zadržení a mučení ze strany orgánů ukrajinské výkonné moci i SBU. Dále uvedl, že rovněž úřad Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ve své zprávě „Report on the human rights situation in Ukraine 16 August to 15 November 15“ upozorňuje na případy mučení nelidského zacházení ze strany ukrajinských bezpečnostních složek vůči lidem, kteří jsou podezíráni z podpory Doněcké či Luhanské republiky, nebo u nichž je sledována hrozba územní integrity Ukrajiny. Jako příslušník shora uvedené církve bude nepochybně z takovýchto aktivit podezírán a je vysoká míra pravděpodobnosti hraničící s jistotou, že tak bude vystaven nelidskému ponižujícímu zacházení. Jak přitom úřad v citované zprávě uvádí, zprávy o lidech zadržovaných na Ukrajině na neoficiálních místech detence s akutním rizikem mučení a jiného nelidského zacházení vyžadují vysoké pozornosti s tím, že nic nenasvědčuje, že by těchto praktik ubývalo.

Žalobce zdůraznil, že s ohledem na tyto zprávy, jakož i četné zkušenosti Ukrajinců v podobném postavení, nemůže obstát závěr správního orgánu, že se

může obrátit o pomoc na ukrajinské státní orgány. Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 1. 8. 2014, č.j. a 110105/2014 –LPTP, kterou správní orgán cituje v tom smyslu, že „na Ukrajině existuje možnost vyhledávání pomoci v případě poškození způsobeného trestnou činností či porušování práv a svobod. Stejně tak lze podat stížnost proti postupu policejních složek prokuratury, případně vnitřní kontroly konkrétního policejního okrsku“ nemůže dle žalobce obstát nejen pro rozpor se shora uvedenými závěry, ale i pro svoji zastaralost. Tato informace je nadto zcela obecná a pomíjí specifické okolnosti případu v dané náboženských vyznání žalobce. Ani z dalších žalovaným citovaných zdrojů není zřejmé, jak zpochybňují závěry uvedené výše, jaké konkrétní relevantní skutečnosti z nich správní orgán vyvozuje a jak je hodnotí. Jedná se tedy atypické, nikoliv ovšem přípustné, souhrnné skutkové zjištění.

Žalobce rovněž odmítl názor žalovaného, který jeho žádost označil za účelovou. Odmítl rovněž závěr, že žalobcem uváděné skutečnosti se nezakládají na prožitých reálných skutečnostech.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je jeho obava z pronásledování ze strany SBU z náboženských důvodů, protože žalobce je členem Ukrajinské pravověrné katolické církve. Připomenul rovněž, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu na území České republiky je v jeho případě již druhá v pořadí. Poprvé žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany dne 28. 1. 2015, kdy jako důvod podání uvedl obavu z návratu na Ukrajinu, protože se aktivně účastnil tzv. Euromajdanu v Kyjevě, kde byl svědkem střelby policie do demonstrantů. Žalobce též vyjádřil obavu z odvodu do armády. Rozhodnutím správního orgánu ze dne 30. 6. 2015 nebyla žalobci mezinárodní ochrana udělena. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu ke zdejšímu soudu, který jí však rozsudkem ze dne 23. 5. 2016 zamítl. Žalobce v průběhu správního řízení o druhé žádosti o mezinárodní ochranu vypověděl, že v řízení o první žádosti jako důvody jejího podání náboženské důvody neuvedl, protože nyní se situace změnila a on má nyní nové okolnosti, které začaly před měsícem (tedy v červnu 2016). Jeden spoluvěřící mu do telefonu vypověděl, co se děje na Ukrajině. Členy církve pronásleduje SBU, která provádí domovní prohlídky. Jsou proti nim naladěni také lidé jiné víry, kteří je obviňují z černých obřadů, vyčítají jim, že jsou proti homosexuálům. Žalovaný připomenout, že ze samotné podstaty azylového práva plyne, že v případě mezinárodní ochrany se jedná o institut výjimečný. Účelem tohoto institutu i doplňkové ochrany je poskytnout ochranu tomu, kdo ve státě, jehož občanství má, cítí skutečnou obavu z pronásledování či nebezpečí vážné újmy, a to z důvodů v zákoně stanovených. Žalovaný uvedl, že se se žalobcem vyjádřenými obavami z pronásledování neztotožnil. Žalobce v době svého pobytu na Ukrajině dle své výpovědi nikdy neměl problémy se svou vírou ani příslušností k jeho církvi. Své nynější tvrzené obavy z pronásledování z náboženských důvodů pak žalobce vyvozuje pouze z telefonického hovoru se spoluvěřícím, který mu vypověděl, co se na Ukrajině děje. Sám žalobce uvedl, že se problémy vyostřily od poloviny června 2016, kdy došlo ke zhoršení situace a pronásledování lidí jeho víry a Služba bezpečnosti Ukrajiny (dále také SBU) zadržela patriarchu D. Správní orgán zdůraznil, že nelze přehlédnout zásadní rozpory ve výpovědích, které žalobce učinil v průběhu správního řízení. Tyto rozpory, na jejichž základě považuje správní orgán žalobcovu žádost o mezinárodní ochranu za účelovou, byly rozebrány na straně 6 napadeného

rozhodnutí. Žalovaný tak má za to, že žalobcem uváděné důvody pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany se vzhledem k rozporům v jeho výpovědích nezakládají na pravdě a žalobcem byly uvedeny pouze účelově.

Žalovaný uvedl, že z informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 15. 9. 2015 vyplynulo, že Ukrajinská pravověrná řeckokatolická církev vznikla odštěpením od ukrajinské řeckokatolické církve v letech 2008 až 2009. Z kanonického pohledu se jedná o samostatnou církevní jednotku, která není součástí žádné oficiální církve (ani katolické ani pravoslavné). Jejím zakladatelem je Čech A. D. a mezi biskupy řeholnicemi jsou další občané ČR a SR, proto bývá označována jako „sekta dohnalitů“. Obřady církve jsou víceméně věrnou kopií řeckokatolický bohoslužeb, v rámci kázání zaznívají ostrá a politicky zabarvená vyjádření. V průběhu tzv. Euromajdanu vyzývali lídři Běloruska a Ruské federace, aby na Ukrajinu poslali svá vojska. Z právního pohledu pak tato církev nikdy nebyla a nadále ani není zaregistrována a tudíž není právnickou osobou, z čehož vyplývají jistá úřední omezení. Nicméně religiózní činnosti není této církvi ani jiným nezaregistrovaným církvím nijak bráněno. Ukrajinské státní orgány v tomto ohledu vykazují takřka bezbřehou benevolenci. Podle religionistů má tato církev už desítky tisíc stoupenců, patří jí 6 klášterů na západní Ukrajině. Její představitelé disponují značnými finančními obnosy, které pocházejí údajně z Ruska. Pravděpodobně se jedná o projektu ruských tajných služeb, jehož cílem je odlákat věřící a oslabit postavení ukrajinské řeckokatolické církve na západní Ukrajině. Dále z této informace vyplývá, že na Ukrajině není nikdo pronásledován kvůli svému náboženskému přesvědčení. Dále žalovaný vzpomenu l výroční zprávu Freedom House - Svoboda ve světě 2016 – Ukrajina ze dne 27. 1. 2016, která ke svobodě projevu a vyznání uvádí, že ukrajinská ústava stanoví náboženská práva na Ukrajině a že tato práva jsou obecně respektována. Konflikt však zvýšil tření mezi soupeřícími odnožemi pravoslavné církve a menší náboženské skupiny nadále referují o určité diskriminaci. Zpráva též uvádí, že v Doněcké lidové republice a Luganská lidové republice separatistické síly údajně perzekuovaly protestanské a jiná neruské pravoslavné denominace a nutily je uprchnout nebo provozovat církevní činnost v utajení. Zpráva se nezmiňuje o žádných problémech, které by měla mít Ukrajinská pravověrná řeckokatolická církev s ukrajinskými státními orgány, či které by měli mít její členové s jinými věřícími. Stejně tak zpráva Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině zmiňuje vzájemné napětí mezi místními komunitami, které se hlásí k Ukrajinské pravoslavné církvi a Ukrajinské pravoslavné církvi Kyjevského patriarchátu. V Doněcké lidové republice dle této zprávy přetrvává perzekuce svědků Jehovových a politika náboženského pronásledování osob patřících k jiným denominacím než k pravoslavnému křesťanství. Zpráva též zmiňuje demonstraci, která v Doněcké lidové republice proběhla dne 29. 1. 2016 proti Řeckokatolické církvi. K pronásledování Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve a jejích členů, ať již ze strany státních orgánů, věřících jiných církví či separatistů, se však ani tato zpráva nevyjadřuje. Závěrem žalovaný poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 9. 2016, č.j. 1 Az 48/2015 – 55, kdy tento soud rozhodoval v obdobné věci, kdy žalobkyně, členka Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve, rovněž poukazovala na to, že jí hrozí nebezpečí pronásledování pro její příslušnost k této církvi. Soud v této věci zákonné podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, ani doplňkové ochrany, neshledal a konstatoval, že žalobkyně nesplňuje kritéria, pro které a by bylo možno mluvit o odůvodněném strachu z pronásledování, jak je chápe azylový zákon, a to především pro absenci objektivních prvků odůvodněnosti a

intenzity pronásledování. Soud rovněž zdůraznil, že žalobkyně (stejně jako je tomu v případě žalobce) nikdy nebyla vůdčím představitelem Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve, ale pouze řadovou členkou, která se toliko účastní pravidelných bohoslužeb a konstatoval, že jde-li o zatčení několika episkopů této církve ukrajinskými policejními složkami, pak žalobkyně předpokládala jinou pohnutku k zatýkání, než kterou ukrajinské policejní orgány skutečně měly – deportování neoprávněně pobývajících osob z ukrajinského území.

Při nařízeném jednání pověřená pracovnice žalovaného odkázala na písemné vyjádření žalovaného ze dne 4. 11. 2016. Trvala na tom, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a žalovaný se v jeho odůvodnění vypořádal se všemi námitkami žalobce, to znamená i tvrzenou obavou z pronásledování pro jeho členství v Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církvi. Uvedla, že žalovaný nedošel k závěru, že by členové této církve mohli být ze strany ukrajinských státních orgánů pronásledováni a pro vyhovění žádosti o azyl tak neshledal azylově relevantní důvody.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak usoudil následovně.

Z obsahu správního spisu vyplynulo, že dne 18. 7. 2016 poskytl žalobce údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice a konkrétně sdělil, že je ukrajinské národnosti, ukrajinské státní příslušnosti. Narodil se v obci Ternopol v bývalém Sovětském svazu. Je řeckokatolického vyznání, svobodný bezdětný. Do České republiky byl poslán z Belgie v rámci dublinského řízení v zimě roku 2015. Před 10 lety pobýval na území Itálie, Belgie a bylo mu uděleno vízum Slovenské republiky. V minulosti žádal 1× o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že má dnu a v roce 2015 byl zde v České republice velmi nemocný, více než 2 týdny byl hospitalizován v nemocnici v Brně. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl náboženské důvody. Je pravověrný řeckokatolík, o kterých se říká, že jsou sekta a pronásleduje je Služba bezpečnosti Ukrajiny (SBU), jsou označováni za „sektu dohnalitů“, která přináší oběti. Uvedl, že tato církev má problémy s ostatními pravoslavnými obyvateli. V místě jeho bydliště na něj házeli kameny. Uvedl, že tito lidé by mu mohli ublížit. Dále ze správního spisu vyplynulo, že doplňující pohovor s žalobcem byl proveden dne 4. 8. 2016.

Žalovaný, jak v napadeném rozhodnutí konstatoval, vzal při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany v úvahu výpověď žalobce, doložené materiály a informace, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Konkrétně vycházel z informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 1. 8. 2014, 15. 9. 2015, 9. 10. 2015, Zprávy o stavu lidských práv na Ukrajině 16. 11. 2015 až 15. 2. 2016, ze dne 3. 3. 2016. Žalobce měl možnost ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu se s těmito podklady seznámit a vyjádřit se k nim a navrhnout další podklady pro rozhodnutí. Žalobce k těmto zdrojům uvedl, že má určité pochybnosti ohledně toho, co slyšel, ale do protokolu nic nechce uvést. Správní orgán tedy žalobci poskytl lhůtu pro doložení materiálů do 2. 9. 2016, žalobce jí však nevyužil.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na základě výpovědí žalobce učiněných v řízení o mezinárodní ochraně a na základě informací o zemi původu. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytykanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze jej rozšiřovat o důvody další.

Ze správních řízení krajský soud rovněž zjistil, že žalovaný vzal v potaz žalobcem uváděné důvody a následně se s nimi v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal. Lze se tedy přiklonit k závěru, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. Žalobce neuváděl žádné potíže politického charakteru ani žádné jiné potíže se státními orgány ve své zemi původu. Neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. Nelze proto dospět k závěru, že by byl ve vlasti pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu.

V řízení dle názoru krajského soudu rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Důvody pro udělení azylu na základě daného ustanovení jsou zákonem taxativně vymezeny. Správní orgán se zabýval posouzením žádosti žalobce a opatřil aktualizované informace o situaci na Ukrajině. Konkrétně hodnotil žalobcovu obavu z vyhrožování a pronásledování ze strany SBU z náboženských důvodů. Žalobce sice uvedl, že se na základě telefonátu dověděl, že jeho spoluvěřící jsou pronásledováni a jsou jim prováděny domovní prohlídky, obdával se proto návratu do vlasti. Žalovaný posuzoval námitku žalobce na základě podkladů – informace MZV č.j. 114527-LPTP ze dne 15. 9. 2015 – z níž dovodil, že Ukrajinská pravověrná řeckokatolická církev vznikla jako samostatná církevní jednotka v roce 2008 – 2009 a není součástí žádné oficiální církve, bývá označována za sektu. Jejím zakladatelem je A. D., proto je označována za „sektu dohnalitů“. Její příslušníci vyjadřují i při veřejných shromážděních. V religiózní činnosti není této církvi ani jiným náboženským skupinám nijak bráněno. Žalovaný dále z hodnocených podkladů zjistil, že na Ukrajině není nikdo pronásledován kvůli svému náboženskému přesvědčení, osoby patřící k této církvi nejsou ze strany ukrajinských státních orgánů, vlády či bezpečnostních složek pronásledovány a vláda vyznávání tohoto náboženského přesvědčení nijak neomezuje a nezakazuje. Tuto skutečnost navíc potvrdil i sám žalobce, když uvedl, že kvůli víře neměl problémy s ukrajinskými orgány. Nelze rovněž přehlédnout, že správní orgán shledal ve výpovědi žalobce rozpory.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel krajský soud rovněž ze závazné judikatury Nejvyššího správního soudu obsažené v jeho rozsudku ze dne 24. 11. 2016 č.j. 7 Azs 219/2016 – 27, která uvádí, že *„Pojem pronásledování je vyložen v § 2 odst. 8 zákona o azylu, ve znění účinném v době rozhodování žalovaného, tak, že „[z]a pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování“. Povinností stěžovatelek podle judikatury Nejvyššího správního soudu přitom nebylo pronásledování dokazovat jinými prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí; naopak povinností žalovaného bylo, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, a ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003 - 89).“ „při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné“.*

Krajský soud má za to, že z podkladů žalovaného přitom nijak nevyplynulo, že by právní ochrana poskytovaná státem na Ukrajině byla nedostatečná či pro žalobce nedostupná. Žalovaný se s námitkami žalobce podrobně vypořádal, napadené rozhodnutí nelze považovat za nepřezkoumatelné a na jeho závěry krajský soud v plném rozsahu odkazuje. Zjištění žalovaného je navíc potvrzeno i shora uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, který ve shora citovaném rozsudku dále uvádí, že *„Nejvyšší správní soud dále podotýká, že s ohledem na prokázanou motivaci zásahu ukrajinských bezpečnostních složek proti představitelům UPŘC nelze z namítaného excesu jednotlivého příslušníka policie dovozovat, že by se jednalo o cílenou státní politiku státní moci. Žalovaný dostatečně prokázal, že žádné osoby, včetně příslušníků UPŘC, nejsou na Ukrajině ze strany státní moci či soukromých subjektů s podporou státu cílem systematického pronásledování z důvodu náboženství.“*

Lze se rovněž přiklonit k názoru žalovaného, že žalobce za nastalé situace může využít i institutu tzv. vnitřního přesídlení, aby se vyhnul kontaktu s lidmi, u nichž má obavu, že by jej mohli ohrozit. Žalovaný za tím účelem provedl další šetření, z něhož dovodil, že v tomto ohledu neexistují pro žalobce žádná omezení. I toto hodnocení považuje krajský soud za přesvědčivé a přiklání se k názoru žalovaného, že uváděné pohnutky nelze podřadit po zákonný důvod uvedený v § 12 písm. b) zákona o azylu.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Podle ust. § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Udělení humanitárního azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Na udělení azylu z humanitárního důvodu není právní nárok. K otázce jeho udělení se opakovaně vyjadřoval i Nejvyšší správní soud. Lze tak jistě odkázat na jeho rozhodnutí č.j. 2 Azs 8/2004 ze dne 11.3. 2004, v němž se podává: „*Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu*“. Nejvyšší správní soud v rozhodnutích ze dne 30. 9. 2004, č.j. 11 Az 204/2003, ze dne 30. 10. 2003, č.j. 3 Azs 20/2003, či ze dne 27. 8. 2003, č.j. 5 Azs 3/2003 uvedl, že obtíže žadatele o azyl stran obživy či možnosti seberealizace nelze bez přistoupení dalších okolností hodných zvláštního zřetele vnímat jinak, nežli jako důvody ekonomické, nepostačující k udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Pokud tedy žalovaný v projednávané věci odůvodnil, že žalobce je dospělou, plně svéprávnou osobou, když si živobytí obstarává za pomoci své vlastní práce, nelze než s tímto názorem souhlasit. Ohledně zdravotního stavu žalobce vypověděl, že má dnu, léčí se s problémy v obličeji. Operaci odmítl a nechodí na pravidelné lékařské prohlídky, neboť se dle jeho tvrzení cítí dobře. Krajský soud se přiklonil k názoru žalovaného, že nebyl zjištěn žádný důvod zvláštního zřetele hodný pro udělení azylu dle ust. § 14 zákona o azylu.

Krajský soud dále z průběhu správního řízení zjistil, že správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo

nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí (str. 8 - 10) žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není. Žalovaný se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval všemi žalobcem tvrzenými skutečnostmi, přičemž konstatoval, že žalobce neuvedl žádnou takovou skutečnost, z které by vyplývalo, že by se v době svého pobytu na Ukrajině stal terčem cíleného zájmu státních orgánů své vlasti, z čehož by se dala možnost vzniku vážného nebezpečí v případě návratu do vlasti odvozovat. Žalovaný tak dospěl k závěru, že lze opodstatněně předpokládat, že žalobci v případě návratu na Ukrajinu by nemohlo ze strany ukrajinských státních orgánů nic konkrétního hrozit. Nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Navíc tento trest byl na Ukrajině zrušen v roce 2000. S těmito závěry se krajský soud rovněž ztotožňuje. Žalovaný přiléhavě rovněž připomenul, že doplňkovou ochranu lze v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu shledat pouze tlam, kde takové nebezpečí reálně hrozí. Z žádných důkazů přitom taková skutečnost nevyplývá. Nelze se přitom ani ztotožnit s názorem žalovaného, že mu hrozí pronásledování ze strany obyvatel vyznávajících jinou víru než on.

Krajský soud rovněž shledal, že se žalovaný zabýval otázkou, zda žalobkyni hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení. Žalovaný konstatoval, že ze shora uvedených informačních zdrojů a žalobci doložených podkladů je známo, že v zemi původu žalobce neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu dle ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Krajský soud, tedy ve shodě s názorem žalovaného konstatuje, že žalobce nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu.

Krajský soud nepovažoval za důvodné provádět žalobcem navrhované důkazy, jež by dle jeho tvrzení měly osvědčit, že „na celém území Ukrajiny jsou zaznamenávány případy násilných zadržení a mučení ze strany orgánů ukrajinské výkonné moci i SBU“. Tato skutečnost byla vyvrácena důkazy, které žalovaný v průběhu správního řízení v zákonných mezích vyvrátil. Navržený důkaz se navíc nedotýká stěžejní žalobní námitky, tedy pronásledování žalobce z důvodu jeho příslušnosti k Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církvi. Lze navíc podotknout, jak ostatně bylo i judikováno Nejvyšším správním soudem, že nebezpečná situace v zemi původu pak doléhá na všechny její obyvatele a nelze ji považovat za azylově relevantní důvod pro žalobce jako jednotlivce.

Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný však náklady řízení nepožadoval, proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 19. říjen 2017

JUDr. Magdalena Ježková v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
L. P.